

objectieve zijde, dan is de verhouding als die van twee *secante*; denkt gij haar, in dien zin, naar haar *subjectieve* zijde, dan is zij die van twee *incidente* begrippen.

Eindelijk bleek bij de benadering van ons probleem ook in den *theologisch-metaphysischen* ten weg eerste, dat op het standpunt van het christelijk-Theïsme de *idee* van het positieve recht niet anders is dan dat deel van de zedelijke wereldorde of van Gods rechtsorde, welke het geheel Zijner ordinantiën omvat, die Hij den mensch heeft gesteld voor het uitwendig saamleven met zijn medemenschen en dat de *idee* der gangbare zedelijkheid niet anders is dan dat deel van Gods rechtsorde, hetwelk Hij den mensch heeft gesteld als het geheel Zijner ordinantiën eenerzijds en voor dat uitwendig en voor het innerlijk saamleven met zijn medemenschen, anderzijds voor zijn eigen somatisch-psychisch bestaan. Ten tweede bleek in dien weg, dat deze ideeën beide ondergeschikt zijn aan de *idee* der religie of dat deel van Gods rechtsorde, hetwelk Hij den mensch heeft gesteld als het geheel Zijner ordinantiën voor de onmiddellijke relatie tot Hem, en dat zij onderling zich dus verhouden, dat de eene *in* de andere ligt, dat de *idee* van het positieve recht door de *idee* van de gangbare zedelijkheid wordt omvat.

Allereerst mag nu, uit wat wij dus vonden, als te zijn de *idee* van het positieve recht en de *idee* van de gangbare zedelijkheid, tweeërlei als resultaat worden vastgesteld.

Ten eerste, dat er nog een ander recht is dan het door de menschen vastgestelde en een andere zedelijkheid dan de onder de menschen gangbare en wel Gods rechtelijke en zedelijke ordeningen van mogen en behooren, als onderdeelen van de zedelijke wereldorde,